



ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Μ. ΜΟΝΙΕΓΚΥ

# Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΚΟΝΤΟΣΤΑΥΛΟΥ

Από τη μιὰ μεριά ο βασιλεὺς Κορσιολανὸς ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Λουβαρδῶν του κ' ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁ Ηριζηνὴ καὶ ὁ Κοντὸσταυλὸς ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Γάλλων, βρισκόντουσαν ἀντιμέτωποι.

Οἱ δύο στρατοὶ ἐρχόντουσαν ἀπὸ ἀντίθετες διευθύνσεις καὶ δὲν εἶχαν ἀκόμη χιρτηθεῖ. Ἡ σύγκρουσι τῶν ὄμοσ ἦταν ἀναπόφευκτη καὶ προσεγγί.

— Ἐπὶ τέλους! φώναξε ὁ Κορσιολανός, μόλις βρέθηκε ἀπέναντι τοῦ ἰσχυροῦ καὶ πολυκαρπίθην στρατοῦ τῶν Γάλλων.

— Ἀφρο θὰ τοὺς δεῖξουμε τὴ δυνάμη μας! εἶπε ὁ Κοντὸσταυλὸς στὸν Ηριζηνά καὶ στοὺς ἄλλους στρατιωτικοὺς ἀρχηγούς.

Καθένας ἀπὸ τοὺς στρατιώτες τῶρα ἐτοιμαζότανε γιὰ τὴ μάχη. Ἄλλοι πύθαιναν νὰ κομηθοῦν γιὰ νάμα ξεκουραμένοι τὴν ἄλλη μέρα, ἄλλοι ἔπιναν γιὰ νὰ τανοσοῦν τὸ σῶμα τους, ἄλλοι ἔπιαν ζῶμα καὶ οἱ περισσότεροὶ κἀνάτιζαν τὴν πίπτου ζωτο ἀπὸ τὸν ἐνστικτο οὐρανό.

Οἱ ὀμοκοὶ εἶχαν γυρισμένα τὰ μάτια τους ποιετὰ πρὸς τὴν πεδιάδα, πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἐχθροῦ. Τὰ ἄλλα ἔμεναν σέλιονα, γιατί ὁ πῆχες φόβος μόλις γίνη καμιά νυχτερινὴ ἐπίθεσι.

\*\*\*

— Ηριζηνή! εἶπε ὁ Κοντὸσταυλός. Ἐλάτε μαζί μου. Ἐχομε νὰ μιλήσουμε...

Καὶ προχώρησαν οἱ δύο τους κ' ἀπὸ βῆμα ἀνάμεσα στοῦ στρατοῦ.

— Ὅταν ἀποχωρῶνθῆσαν κάπουσο, ὁ Κοντὸσταυλὸς πρῶτος ἀρχισε νὰ λέη:

— Ηριζηνή, θυμάστε τί ὄραια ποῦ ἦταν ἡ Τροζόντα, ὅταν μᾶς ἀποχωρῆθηκε; Ἀπὸ τὰ θεμιτότα μᾶτια της ἐπεφταν ἀληθινὰ μαγαζιόταμα... Ὁ, εἶνε τόσο καλὴ καὶ τόσο ὄραια ἡ Τροζόντα!.. Φίλησε τὴ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ μᾶς... Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πὼς πρῶτε νάμα ὁ δειλοτερος τῶν ἀνθρώπων ἐκεῖνος ποῦ θὰ παραῖνε στὸν ἐχθροῦ τέτοιου σπαθί... Ἄν ἡ τύχη δὲν μᾶς βοηθῆση, πρῶτε νὰ σπῶσουμε τὸ εἶρος τὴν τελευταία στιγμή...

— Φίλε μου, τοῦ εἶπε ὁ Ηριζηνή. Ἀπὸ τότε ποῦ βαδίζουμε πρὸς τὸ πεδίο τῆς τιμῆς, ἀισθάνομαι νὰ μᾶς συνοδεύη μαντοῦ ὁ νοῦς τῆς Τροζόντας... Ἐίμαι βέβαιος, διὰ αὐτο τὸ πρῶτο μὲ τὸν πρῶτο ἴχο τῆς σάλπιγγος, ἡ Τροζόντα θὰ ζυτηνησῆ μ' ἀγωνία καὶ θὰ σταυρώσῃ τὰ χεῖρα της σὲ προσεγγί.

— Ναι, εἶπε ὁ πολεμιστῆς, ἀλλὰ πιστεύω, διὰ μᾶλλον γιὰ σᾶς θὰ παραωλεσῇ τὸ Θεό...

Καὶ, λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἀναστῆναξε ἀπὸ τὸ βῆθος τῆς καρδιάς του. Τότε ὁ γυνὸς τοῦ βασιλῆα ἔβλεπε τὸ χεῖρ του στοὺς ὄμοσ τοῦ Κοντὸσταυλοῦ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ποῦ τὸ ξέρεις, φίλε μου! Ἢ

καρδιὸ τῆς Τροζόντας εἶνε μεγάλη καὶ μοιρεὶ νὰ μᾶς ἀγαπᾷ ὄμοσ...

— ἴσως... Ἐπειτα σεις εἶστε τόσο νέος καὶ τόσο ὄρατος... Ἐχει δίκιο λοιπὸν ἡ κόρη νὰ σᾶς ἀγαπᾷ...

\*\*\*

Γιὰ μιὰ στιγμὴ σωπάσανε. Γύρω τους οἱ στρατιώτες κοιμόντουσαν μὲ τὰ πόδια τετωμένα καὶ τὰ χεῖρα σταυρωμένα, κάτο ἀπ' τὴν ἀταγεια τῆς χροσῆς ἀστροφουγγί.

— Κοιμένα παλληκάρια! εἶπε ὁ Ηριζηνή. Πᾶθ θάστε τὴν αὐτο, τέτοια ὄρα;

— Ὁ Κοντὸσταυλὸς κῶπῆσε τὸ κεφάλι του.

— Δὲν πρῶτε νὰ βᾶνε στοῦ νοῦ σας τέτοιες σκέψεις, εἶπε. Το χειρότερο ποῦ δῶχον γιὰ πάθον, εἶνε νὰ κομηθοῦν βαθύτερα ἀπ' ὅσο κομηθῆται τῶρα. Ἐπειτα αὐτὸ εἶνε ἀνθρώποι τοῦ λαοῦ καὶ δὲν ἔχον δικαιοσύνη καμιά ἀνώτερη χαρὰ. Γιατί, τι ἔχον νὰ χῆσουν πεθαίνοντας, ἀφοῦ δὲν γνορίζαν τὴ Τροζόντα;

— Ἀδιάρκο, εἶπε ὁ Ηριζηνή. Ὁ πόλεμος εἶνε πάντα φοβερός. Θάσθῃ μιὰ μέρα, κατὰ τὴν ὁποία ὁ κόσμος θὰ καταρῆται τὴ σκληρότητα μᾶς καὶ θὰ βυλκεθῆ στὴ γῆ μιὰ παγκόσμια εὐθύνη...

— Τότε πᾶθ δὲν θὰ μᾶς θυνοῦνται καθόλου ἀπάντησε ὁ Κοντὸσταυλός. Τῶρα ὄμοσ ἔχομε τὸ δικιο μὲ τὸ μέρος μᾶς, γιατί βρισκόμαστε σὲ ἄμυνα. Ἢ νυχτὴ προχὸ εἶ... Ἀς γυρισομε στὶς σπηγῆς μᾶς... Ἀφρο θάχομε ἔταν ἀπ' τοὺς σκληροτερος ἀγῶνες...

Καὶ γύρισαν πίσω μὲ κατεδαμμένο κεφάλι. Ἀφοῦ φιλήθησαν, πῆγαν νὰ κομηθοῦν καὶ νὰ ὀνειρευτοῦν τὴ Τροζόντα.

Μιὰ ἐπισημη σιγὴ ἀπλώθηκε σ' ὄλο τὸ στρατόπεδο.

\*\*\*

Τὸ πρῶτο, μόλις τὸ γινωζόγραμμα ἔσθῃσε στὰ βουνά, ἡ σάλπιγγα σηῆνανε ἐνεργητριο.

— Σηκωθῆτε! Στ' ἄλογα σας!..

Καὶ ἐνὸς τὸ στρατόπεδο ζῆτανε σὲ κίνησι, ὁ ἴδιος θορόβος ἀκούστηκε κ' ἀντίστοιχ, στοῦ μέρους τῶν Λουβαρδῶν.

— Στὴ γρησμή! Προσπαθί!

Ἢ μουσικὴ ἀνεχοῦσε τὸν ἐθνικό θυμο, τὰ ζῆση ἀστράσαν στὸν ἦλο, ἡ σημαῖες ὑψώθησαν στὸν ἀερο καὶ μέσα στὴ γενική σιωπὴ δόθηκε τὸ ἀγαμενόμενο πρόσταγμα:

— Ἐμπρός!

Τὸ στρατόεμα ἀπάντησε μὲ παρόφορε ζητοκραγγῆς:

— Ζήτω ὁ βασιλεὺς!

Καὶ ἀρχισε ἡ ἐπέλασι τῶν λοζυφοροῦν καὶ τῶν ἱππέων, ἄγρια καὶ ὀδημιτικῆ, ἐναντίον τῶν ἐχθροῦ ποῦ προχωροῦσαν κ' αὐτοὶ θαρραλεοὶ κ' ἀγέφαχοι. Σὲ λίγο τὰ δύο



Σεψῆχσε μέσα στοὺς θορήγους καὶ τοὺς κοπετοὺς τῶν παληῶν συμπολεμιστῶν του...

στρατεύματα συνεχροσθήσαν, οι αντίπαλοι χτυπήθηκαν με λύσσα και το αίμα άρχισε να τρέχει άφθονο άπάνω στο χώμα.

Πίσω από ένα βήρυμα, ο Πρίγκιπας κι' ο Κοντόσταυλος με το επίτελειό τους, παρακολούθουν με άδημονία τη μάχη. 'Ο Κοντόσταυλος φοροδσε μανήρη στολή και ο Πρίγκιπας λεική, με το στέμμα ανάμεσα στα φτερά.

Σιγά—σιγά άρχισε να τους καταλιμαβάνη ή νευρικότης και να τους βασανίη ή άνησυχία.

Το πεζικό, άριστέρα, έχανε όλοένα έδωρας και ύποχωρούσε, ένω το έπιτιό, δεξιά, προσλαβόθσε να άνασινταχθί...

"Έξαρνα παρουσιάστρηκε ο Κοριολάνος και ή εμφάνισι του έδωλλασίασε το θάρρος των στρ... των τον. Η μάχη ήταν άσφαλώς χαμένη τώρα για τους Γάλλους.

Τότε ο Κοντόσταυλος τράβηξε το ξίφος του και φώναξε :

— "Έμπρός, κύριοι ! Πρέλει να πολεήσουμε κι' έμεις !

— "Έμπρός ! φώναξε κι' ο Πρίγκιπας.

Και οι στρατιωτικοί άρχηγοι και οι άξιωματικοί του επίτελειού άφωρισαν καλπάζοντας μπροστά, έμφυροζόντας όσους είχαν λιποψύχσει και ένθαυρόνοντας ήσους έπιζαν άτελειπτεσι.

'Ο Πρίγκιπας έβηκε με ένδοσιασικό και οι πολεμιστάί άρχισαν να σπαστερονονται γύρω τον με ζητοχωραγές.

'Ο Κοντόσταυλος προχωρούσε κατ' εϊθείαν άπάνω στον Κοριολάνο, αλλά πόν φτάσει ως αυτόν άναγκάστρηκε να ζοφή ηρωικά κεφάλια έλθόντων πόν του έδωσαναν έμλοδία.

Σέ λίγο ο Κοριολάνος και ο Κοντόσταυλος βρέθθηκαν άντιμέτωποι, σε άπόσταση έκατό βηματων, ο ένας άπό τον άλλον.

'Ο βασιλεύς των Λοιθαυδών, ύψηλόςσμος και ρωμαλέος, ήταν κατάρρατος με σίδερο άπό το κεφάλι ως τα πόδια.

Οι δύο αντίπαλοι ριχτήκαν να νωδεις ο ένας άπάνω στον άλλον, ένω ο Πρίγκιπας καταναότανε να έξολοφρευή τους έλθόντες του.

Μεταξύ των δύο έπιτιών συνέβηθη τότε μια πάλη ιστορική, κατá την όποια έδόθησαν τα ήρωαίστερα χτυπήματα πόν έχει να άναφέρη ή ιστορία της Ξιφομαχίας.

Τá άλογα, κάτω άπό τους καθάλαφους, κωθάνονταν τα γόνατά τους να λυγίσουν, αλλά πόν μωνατίσουν, άναστρονόνταν πάλι για να ξαναγονατίσουν.

Στό μεταξύ οι δύο έπιτιότα έξακολούθουν άκούραστοι με συγχροφουν κατ' φοβερά ξίφη τους, τρομεροί και άτελιητικοί...

Κι' ή στιγμή έπερνόυσαν...

"Έξαρνα μια φωνή άντήχησε.

'Ο Κοριολάνος έβησε άπό τη σέλλα του κι' ο Κοντόσταυλος, όρημνιώστερος τότε, ήρωας το κατακόζακνο άπό το αίμα ξίφος του και, άβίνοντας μια λυσσασία κραγή, το κατάρρεσε στον αντίπαλό του.

Άλλά συγχρόνος ο Κοριολάνος πόν είχε άναστροβεί έδωσε ένα δυνατό χτύπημα στον Κοντόσταυλο, ο όποιος έβησε κάτω πονεμένα.

Τό άλλαγο του Κοριολάνου, κρινεμένο άπό τρομό, τώδαιε στό πόδια, παρσώθοντας μαζί τον και τόν πληρωμένο τον άναβάτη, ένω το στόματίμα άρχισε να τρέχει κι' αυτό πίσω άπ' το ζώο, παρσυνμένο άπό τον πανικό.

\* \* \*

'Ο Πρίγκιπας σε λίγο έβουθε κάτω άπό ένα δέντρο της πεδιάδος και προσπαθόσε να άναστροβίη τον πληρωμένο άρχηγο του στρατού του.

Τού είχε άμαρτέσει την περικεφαλαία του και έβλεπε κίλιας στό μέτωπό του τη σφαγίδα του θανάτου.

"Ίδούτας και αίμα ηηχτό έφρεσε άπό τη γενειάδα του Κοντοσταυλου.

"Όσοσο βαστοίσε άκόμα τα μάτια τον άνοιχτά και με κομμένες λέξεις ρωτοίσε για την έκδοσι της μάχης.

"Έξαρνα έσκυψε από μια πύλο πού και κειθόρσε στον Πρίγκιπτα :

— "Υψηλότα...

### ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

### ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Τα άρχαιοπούμα δέν κλειδιούν περισσότερο άπό όχτό ως δεκα βδομάδες το χρόνο.

— Η μιλία γεννά τέσσερες φορές κάθε καλοκαιρι άπό 80 αυγά κάθε φορά.

— Στην 'Αργεντινή τα άλογα είνε περισσότερο άπό τους άνθρώπους.

— Το μαλλιάδρο εισίχθη στην Εύρώπη κατá το μεσαίωνα άπό τους έπιτιότα του τάγματος των Νατών.

— "Ένας ξένος γατρος ύποστηρίζε, ότι όσοι κοιμούνται με κλειστό στόμα ζούν περισσότερο χρόνια.

— Στην Περσία και στας 'Ινδίας τα πρόβατα έχουν τόσο μεγάλο άνάστημα, ώστε τα μεταχειρίζονται ως... φωρηγá ζωα.

— Το ποδόσφαιρο, το προσφιλέστατο αυτό παιχνίδι, κατεδιώκετο ως έγγλημα στην 'Αγγλία επί 'Ερρίκων του Η'.

— Στην Κούβα ύπάρχουν κάτι καθόρια, πού τρέχουν στην Ξηρά προηγοώτερα κι' άπό τ' άλογα.

— Πρò του 1840, οι άνδρες στη Γαλλία είχαν έθιμο να ξυρίζουν και μαλλιά και γένεια.

— Τα καλύτερα πορτοφολία γίνονται άπό δερμα λύκου.

— Οι Κινέζοι, για κάθε ασθένεια επικαλούνται ιδιαίτερο θεό.

— Οι κάτοικοι του Σιάμ τρέφουν μια περίεργη άντιπάθεια κατá των περιττών άριθμών, τους όποιους άποφεύγουν να μεταχειρίζονται.

— Τα περισσότερο ναυάγια γίνονται στη θάλασσα της Βαλτικής.

— Η κοιλία του πελαγοφύ είνε τόσο μεγάλη, ώστε μπορεί να χωρέση διώμιση όκάδες νερό.

— Η πλιμής της γλώσσας θεραπειώνεται εύκολότερα άπ' ύλες τις άλλες.

— Οι άρχαίοι Αιγύπτου κατασκεύαζαν τα ριπιδιά τους άπό πάπυρο.

— Η πρώτη έφημερίς της Μωδορίτης ιδρύθη στά 1792.

— Το Περσò παράγει βασιπάνι δώδεκα διαφόρων χροατίων.

— Το μέγεθος μιας κάπιας γίνετα... δεκα χιλιάδες φορές μεγαλύτερο άπό το άρχικό της σε όαστημα ένω μήνός.

— Το πρώτο ζώο πού καθέγγησαν οι άνθρώποιοι, ήσαν ή φακές.

— 'Ο άρχαιότερος τίτλος του κόσμου είνε ο τίτλος του βασιλέως.

— Η Ροδόπη, ή θυγατέρα του βασιλέως Δαρειού, όταν έχαζε

το στέγνό της, έφόνεσε την τροφό της μόνο και μόνο γιατί την είχε σιμωυλέψει να ξαναπανταγερη.

— "Αν τα άμωσφαίρια πού περιέχει το αίμα του άνθρώπου έποποθετούν στη σιγή, θα σχηματίζταν μια άλυσσίδα, με την όποια θα μπορούσε να περιβάλη κανείς τη γη τέσσερες φορές.

— "Έχει παρατηρηθεί, ότι άπό όλους τους έργατάς συχνότερα αυτοκτονούν οι μεταλλωρύχοι.

### Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

...ε, να προσφέρετε τα σέβη μου στον πατέρα σας... 'Εργά εϊχα άπερσοει τη ζωή μου σ' αυτόν... Πρò πάντων όμως να ειπήςτε στη Τζωόντα ότι, πεθαίνοντας, δέν λησούμα για τίποτε άλλο, παρò γιατί δέν θα την Ξανακούσω πάλι να μιλήσ... Νά της πήςτε ότι δέν λησούμα πόν χάνω ένα τόσο λαμπρό μέλλον, γεμιστο πολυμυκές περιπέτειες, όσο για την άπόλεια τη δική της... "Υψηλότατε, σε σας εμπιστευομα την Τζωόντα... Σας παρακαλώ, να την παρηγορήτε και να την προστατεύετε... "Αν ποτέ κλάψη και στενωχωρηθί, τα κόκαλά μου θα τρίζουν στον τάφο... "Υψηλότατε, τη Τζωόντα !...

Και άφου εϊπε τα λόγια αυτά, ο ήρωας ξεφύρησε, μέσα στους θρήνονες και τούς κλαυθούς των λαλιών σιμωλεμιστών του...



Κοντά στο τζάκι

